

вуються підприємством для організації руху грошових коштів у часі і просторі відповідно до визначених критеріїв і цілей, формує модель управління грошовими потоками підприємства, яка має розв'язати певні індивідуально визначені кожним підприємством завдання, враховуючи особливості його фінансово-господарської діяльності, положення фінансової стратегії, а також умови зовнішнього та внутрішнього середовищ їх реалізації [2].

Отже, можна стверджувати, що грошові потоки підприємства – це складне явище, яке тісно влилося у загальну фінансову систему підприємства і є невід'ємною його частиною. Тому організація управління грошовими потоками має відбуватися комплексно, разом із іншими напрямками фінансового управління.

1. Риндіна А.Г., Шамаєв Г.А. Організація фінансового менеджменту на підприємстві. – М.: Російська ділова література, 1997. – С.147. 2. Гончарова Т.С. Ефективність управління грошовими потоками / ДНУЕіТ ім. М. Туган-Барановського. – <http://www.rusnauka.com>. 3. Поддєрьогін А.М., Невмежицький Я.І. Ефективність управління грошовими потоками // Фінанси України. – №11. – 2007. – С.119–127.

М.С. Мацей,

студент-бакалавр.

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. Ярошевич Н.Б.

ЕФЕКТИВНІСТЬ АДМІНІСТРУВАННЯ ЄДИНОГО ПОДАТКУ КРИЗЬ ПРИЗМУ ПРОБЛЕМ ТЛУМАЧЕННЯ ПРАВОВИХ НОРМ

Ефективне адміністрування податків органами ДПА є неможливим без належного розуміння, виконання та співпраці з органами ДПА суб'єктів підприємництва. В умовах формування податкових відносин і розвитку податкової системи в Україні набуває значної актуальності проблема однозначності тлумачення правових норм та змін у податковій системі, зокрема щодо єдиного податку. Спрощена система оподаткування в сьогоденнішому вигляді існує вже 10 років. Платниками єдиного податку

можуть бути як фізичні, так і юридичні особи. Проте законодавство висуває цілу низку умов для одержання або збереження можливості сплачувати єдиний податок. Ключові з них закріплені в Указі №727 і стосуються обмежень в обсязі виручки за календарний рік (до 500 тис. грн. для фізичних осіб і 1 млн. грн. – для юросіб) і чисельності працівників (до 10 і до 50 осіб відповідно). Порушення цих умов робить неможливим перехід на спрощену систему оподаткування. Величина єдиного податку для фізичних осіб встановлюється місцевою радою за фіксованою ставкою в розмірі від 20 до 200 грн. за місяць, залежно від виду діяльності підприємця. Якщо підприємець здійснює кілька видів діяльності одночасно, то податок сплачують за найбільшою ставкою, а також якщо є наймані працівники, то сума єдиного податку збільшується на 50 % від ставки за кожного з них. Що стосується юридичних осіб, то ситуація виглядає так: ставку єдиного податку юрособа обирає самостійно – або 6 % від суми виручки (при цьому потрібно зареєструватися як платник ПДВ), або 10 % від суми виручки (тоді платником ПДВ можна не реєструватися незалежно від розміру виручки). Зміна ставки оподаткування можлива лише з наступного року. Згідно зі ст. 3 Указу №727 базою обкладення єдиним податком є виручка від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг). Але саме вона стає «камнем спотикання» між суб'єктом підприємницької діяльності і ДПАУ (таблиця).

Позиції платників податку та ДПА щодо обкладення єдиним податком деяких операцій юридичних осіб

Джерело інформації	Позиція ДПА	Позиція платника податку
1	2	3
Суть		
1. Надходження з бюджету і цільових фондів у вигляді субсидій, дотацій, субвенцій, трансфертів тощо		
1.1. Фінансування капітальних витрат підприємства з бюджету		
[1]	Наполягають на обкладенні єдиним податком цих надходжень. Аргумент – п. 5 Порядку № 477	Згідно з Роз'ясненнями №194 ці надходження – капітальні трансферти підприємству, які не є платою за реалізовану продукцію або ОФ. Значить їх не обкладають єдиним податком

Продовження таблиці

1	2	3
1.2. Субсидії та дотації з бюджету на покриття збитків і фінансування поточних витрат підприємства		
[2]	Обкладають єдиним податком як позареалізаційні доходи	Названі надходження не є платою за реалізовану продукцію чи ОФ
1.3. Дотації з Фонду соціального страхування на випадок безробіття на створення робочих місць		
[3]	Під час визначення бази оподаткування враховують усі надходження на розрахунковий рахунок або (і) в касу єдинника, у тому числі й внереалізаційні доходи, до яких зараховують і дотацію на створення нових робочих місць	Названі надходження – це не плата за реалізовану продукцію або ОФ. Тому єдиним податком їх не обкладають
2. Інші надходження коштів на розрахунковий рахунок або (і) до каси єдинника:		
2.1. Відсотки банку		
[4]	Обкладають єдиним податком. Аргумент – п. 5 Порядку №477, п. 5 Порядку № 98	Відсотки – не плата за продані продукцію або ОФ
2.2. Курсові різниці		
[5]	Спеціалісти ДПАУ, посилаючись на підстави п. 40 П(С)БО 25, відносять курсові різниці до позареалізаційних доходів, які, на їх думку, треба обкладати єдиним податком	Курсові різниці – це не виручка від реалізації продукції або ОФ
2.3. Внесок до статутного фонду		
[6]	Такі кошти єдиним податком не обкладаються, тому що вони виступають джерелом формування майна підприємства в обмін на корпоративні права	Підтримується цей висновок держорганів, але аргументи інші. Корпоративні права на етапі їх емісії та погашення не є товаром. Отже, ці кошти – не виручка від реалізації продукції або ОФ

Керуючись необхідністю забезпечення ефективності адміністрування єдиного податку та беручи до уваги вищеперелічені аргументи, можна зробити висновок, що податкове законодавство потребує деякого доопрацювання з метою уникнення двостороннього трактування закону як з боку платників єдиного податку, так і з боку ДПАУ.

1. *Вісник податкової служби України*. – 2004. – №8; 2005. – № 20. 2. *Лист ДПАУ від 24.05.2000 р. № 3698/5/15-1316*. 3. «*Вісник податкової служби України*». – 2005. – № 40. 4. *Лист ДПАУ від 14.10.04 р. № 11447/5/15-1216, від 06.09.06 р. №9948/6/15-0416*. 5. *Вісник податкової служби України*. – 2007. – № 1–2. 6. *Лист Держкомпідприємництва України від 01.07.03 р. № 3858; Листи ДПАУ від 08.02.01 р. № 563/6/15-1316, від 24.05.06 р. № 5799/6/15-0416*.

В.І. Мельник,

студент гр ЕФІ-44.

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. Хома І.Б.

ШЛЯХИ СТИМУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ТА ЗАПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ У ВИРОБНИЧО-ГОСПОДАРСЬКІ СТРУКТУРИ УКРАЇНИ

Відповідно до міжнародних стандартів інновація – це кінцевий результат інноваційної діяльності, який втілений у новий або удосконалений продукт, впроваджений на ринку, та технологічний процес, що знайшов використання у практичній діяльності.

Технологічні інновації забезпечують вищу продуктивність праці та інші показники економічного зростання, підвищуючи конкурентоспроможність продукції, покращуючи при цьому якість життя, створюючи нові робочі місця, розв'язуючи економічні проблеми, що виникають перед кожною країною.

Частка нових або вдосконалених технологій, продукції, обладнання, в які вкладено нові знання, в розвинених країнах становить від 70 до 80 % від приросту ВВП [1].

У кожній розвиненій країні діє своя система розроблення і впровадження науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт